

Încumetarea de a schimba Legea

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va _____ pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta _____ vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.” (Daniel 7:25)

În centrul concepției noastre despre evenimentele finale ale istoriei se află Legea lui Dumnezeu și, mai exact, porunca a patra, cea referitoare la ziua a șaptea care este ziua de odihnă. Noi suntem de acord că mântuirea este doar prin credință și că păzirea Legii, inclusiv a Sabatului, nu poate aduce mântuire, dar credem totodată că, în timpul sfârșitului, ascultarea de Legea lui Dumnezeu, inclusiv de porunca a patra, va constitui semnul distinctiv al credinței.

Distincția aceasta va deveni foarte clară în timpul evenimentelor sfârșitului descrise în Apocalipsa 13 și 14, când puterile religioase și politice se vor uni într-un singur organism despotice cu scopul de a le impune locuitorilor pământului o formă falsă de închinare. Actul acesta este contrar soliei din Apocalipsa 14:7, prin care oamenii sunt chemați să se închine Creatorului, „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”.

12 mai – ***Dar ADRA (colectă)***

În Romani 8:1 găsim una dintre marile făgăduințe ale Bibliei. Ea vine ca o încununare, ca o concluzie la ideile exprimate anterior. Și o putem înțelege numai dacă studiem ce spune Pavel înainte de ea.

1. Ce situație prezentată de apostolul Pavel în Romani 7:15-25 face atât de bine-venită vestea din Romani 8:1?

S-a dezbătut mult în creștinism dacă Pavel vorbește aici despre starea lui de după sau de dinainte de convertire, dar un lucru este clar: el vorbește despre realitatea păcatului. Toți oamenii, inclusiv creștinii, se regăsesc în lupta descrisă de el aici. Cine nu s-a simțit împins, de firea pământească și de păcatul care „locuiește” în el, să facă ce știe că nu trebuie să facă sau să nu facă ce știe că ar trebui să facă? Pentru Pavel, problema nu este Legea, ci firea pământească.

Cui nu i s-a întâmplat să vrea să facă binele, dar să facă răul? Chiar dacă nu susține aici inevitabilitatea păcatului în viața creștinului născut din nou, Pavel transmite clar ideea că toți cei care caută să asculte de Dumnezeu au de dus o luptă permanentă.

De aceea exclamă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). Răspunsul lui se găsește în Isus și în marea făgăduință că „nu este nicio osândire” pentru cel care crede în Isus și care, prin har, trăiește după îndemnul Duhului. Da, credincioșii au de dus o luptă, au de înfruntat ispite, păcatul este real. Însă cei care cred în Isus nu mai sunt condamnați de Lege, pentru că ei ascultă de ea. Ei învață să trăiască după îndemnul Duhului și nu după îndemnul firii.

Recitește textele pe care le-am studiat astăzi. În ce măsură te regăsești în situația descrisă de Pavel? Ce însemnătate are pentru tine făgăduința din Romani 8:1?

2. Care este legătura dintre Lege și păcat, potrivit cu Romani 7:1-14? Ce ni se spune aici despre imposibilitatea de a fi mântuiți prin Lege?

Din învățăturile de aici, putem desprinde două idei principale. În primul rând, Pavel arată că nu Legea este problema. Ea este „sfântă, dreaptă și bună”. Problema este păcatul, care duce la moarte. Cealaltă idee este că Legea nu are nicio putere să ne scape de păcat și de moarte. Ea pune în evidență problema păcatului și a morții, o face mai vizibilă, dar nu are soluția.

Numai cititorul superficial poate aduce textele acestea ca argument că Legea (Cele Zece Porunci) ar fi fost desființată, ignorând numeroasele texte care arată că Legea este valabilă și astăzi. Pavel nu susține că Legea ar fi fost anulată. Dacă ar susține așa ceva, atunci tot ce spune el în rest nu mai are sens. Argumentul său funcționează doar pe baza ideii că Legea este obligatorie astăzi, întrucât Legea este cea care arată că păcatul este o realitate și că avem nevoie de Evanghelie.

3. Ce afirmă Pavel în Romani 7:13 despre Lege și despre faptul că este necesară și astăzi?

Nu Legea dă moartea, ci păcatul. Legea nu face decât să arate că păcatul este fatal. Legea este bună, fiindcă indică păcatul. Doar că nu are nicio soluție pentru păcat. Numai Evanghelia are soluția. Ideea transmisă de Pavel este că noi, creștinii, cei mântuiți prin Hristos, trebuie să slujim „într-un duh nou” (Romani 7:6), adică să avem o relație cu Isus bazată pe credință, să avem încredere în me-

ritele Sale și în neprihănirea Sa, dacă ne dorim mântuirea (acesta este subiectul tratat în cea mai mare parte a cărții Romani).

Ce ai învățat până acum din experiența ta de păzire a Legii despre nevoia de har?

Marți, 8 mai

S-a schimbat ziua de odihnă?

Îi auzim des pe frații noștri creștini din alte confesiuni religioase afirmând că Legea a fost desființată sau că acum nu mai suntem sub Lege, ci sub har. De fapt, ei vor să spună că porunca a patra a fost desființată sau, poate, nici măcar atât. Ei susțin mai degrabă că ziua de odihnă de sâmbăta a fost înlocuită cu duminica, în cinstea învierii Lui Isus. Și sunt convinși că pot dovedi lucrul acesta cu texte biblice.

Să studiem câteva texte din Noul Testament care, potrivit convingerii lor, ar demonstra că ziua de odihnă a fost schimbată din ziua a șaptea în ziua întâi. În timp ce le citim, să ne întrebăm dacă ele vorbesc, într-adevăr, despre o astfel de schimbare sau dacă doar descriu evenimentele petrecute în ziua întâi, fără a merge până în punctul de a reglementa o schimbare.

4. Citește Ioan 20:19-23. De ce se adunaseră ucenicii în acel loc? Ce indicii avem în pasaj că nu era un serviciu divin în cinstea învierii lui Isus, cum pretind unii?

5. Citește Faptele 20:6,7. Există în acest pasaj dovezi că ziua de odihnă de sâmbăta a fost mutată duminica, în prima zi a săptămânii? Vezi și Faptele 2:46.

6. Citește 1 Corinteni 16:1-4. În afară de îndemnul de a strânge darurile acasă în ziua întâi a săptămânii, se găsește aici vreo învățătură legată de schimbarea zilei de odihnă?

Cam acestea sunt, în esență, „dovezile” biblice întrebuințate pentru a promova doctrina că ziua întâi a săptămânii ar fi luat locul zilei a șaptea. În afară de faptul că descriu câteva ocazii în care credincioșii s-au adunat în diverse scopuri, nici măcar un singur text nu lasă să se înțeleagă că adunările acestea ar fi fost servicii de închinare ținute în ziua întâi și că ele ar fi luat locul serviciilor de închinare din Sabatul zilei a șaptea. Argumentul acesta nu face decât să forțeze textul biblic pentru a susține tradiția creștină veche de secole privitoare la păzirea duminicii. Nu face decât să-i dea textului un alt sens decât cel intenționat.

Miercuri, 9 mai

Ziua a șaptea în Noul Testament

După cum am văzut ieri, textele aduse de obicei ca argument că duminica ar fi luat locul sâmbetei ca zi de odihnă nu spun nici pe departe așa ceva. În schimb, toate referirile la Sabatul zilei a șaptea din Noul Testament arată că el era încă păzit, ca parte a Celor Zece Porunci.

7. Ce ne spun pasajele din Luca 4:14-16; 23:55,56 despre păzirea Sabatului zilei a șaptea înainte și după moartea Domnului Hristos?

Observăm că femeile care îl urmaseră pe Hristos „în ziua Sabatului, s-au odihnit după Lege” (Luca 23:56). Evident, aici este vorba despre Legea Celor Zece Porunci, scrisă pe piatră la Sinai. Nu avem

niciun indiciu că ele ar fi învățat de la Isus altceva decât să păzească poruncile lui Dumnezeu, din care face parte și porunca despre Sabat. Hristos le-a spus ucenicilor clar: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Iar între poruncile Sale, pe care El Însuși le-a păzit, se afla și păzirea Sabatului zilei a șaptea. Femeile acestea nu aveau cunoștință de vreo schimbare a zilei de odihnă.

8. Citește Faptele 13:14,42-44; 16:12,13. Ce dovezi găsim aici în legătură cu păzirea Sabatului zilei a șaptea? Dar cu privire la păzirea zilei întâi?

Nu găsim în aceste pasaje nicio dovadă că Sabatul ar fi fost mutat din ziua a șaptea în ziua întâi a săptămânii, ci doar dovada clară despre practica primilor credincioși de a păzi Sabatul.

Este interesant și faptul că la Filipi credincioșii nu se adunau la sinagogă, ci pe malul unui râu, unde Pavel aflase că era „un loc de rugăciune”. Iar practica închinării în Sabat a continuat mulți ani după moartea lui Isus. Textele acestea nu indică așadar vreo modificare a zilei de închinare.

Cum le poți da păzitorilor duminicii mărturie despre Sabatul zilei a șaptea cu tact și fără acuzații?

Joi, 10 mai

Încumetarea de a schimba Sabatul

Legea lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci, este obligatorie și astăzi (vezi și Iacov 2:10-12) și cuprinde și porunca referitoare la păzirea Sabatului zilei a șaptea. În Biblie nu există niciun argument în favoarea păzirii duminicii. Atunci de ce o păzesc atât de mulți creștini?

Daniel 7 vorbește despre apariția pe scena lumii a patru mari imperii: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Și arată că, din ul-

timul, se va ridica un corn mic (Daniel 7:8). *Acesta face parte tot din Imperiul Roman, doar că din a doua etapă a lui.* Ce altceva să simbolizeze acest corn mic dacă nu papalitatea, care se trage din Roma și care face parte până astăzi din ea? Thomas Hobbes scria în anii 1600: „Cine va studia geneza acestei mari autorități ecleziastice va observa cu ușurință că papalitatea nu este altceva decât fantoma Imperiului Roman dispărut, care șade încoronată pe cavoul acestuia.” (*Leviathan*, 1996, p. 463)

9. Ce lămuriri găsim în Daniel 7:23-25 cu privire la „atacul” împotriva Legii lui Dumnezeu și a poruncii privitoare la ziua Sa?

Textul original arată că acest corn mic „a intenționat” să schimbe Legea, a făcut planuri, dar nu a reușit. De fapt, ce autoritate pământescă ar putea să schimbe Legea lui Dumnezeu?

Sub Roma papală, Sabatul zilei a șaptea a fost înlocuit cu duminica, preluată din păgânism, și acest lucru a devenit o tradiție creștină atât de bine înrădăcinată, încât a fost păstrată și de Reforma Protestantă – și azi, protestanții păzesc ziua întâi a săptămânii, rânduită printr-o hotărâre papală, în loc de a șaptea, cum spune porunca biblică.

10. Compară Apocalipsa 13:1-17 cu Daniel 7:1-8,21,24,25. Ce simboluri utilizate în ambele pasaje ne ajută să înțelegem ce se va întâmpla la sfârșit?

Ce cuvinte și expresii din Apocalipsa 14:6,7 (în special versetul 7, care preia formularea din porunca a patra, Exodul 20:11) ne ajută să arătăm că Sabatul va avea un rol determinant în criza finală cu privire la închinare?

Vineri, 11 mai

Un gând de încheiere

Același balaur care a făcut război cu Dumnezeu în cer (Apocalipsa 12:7) face război și cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ, cu cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” (Apocalipsa 12:17; vezi și 13:2,4). Satana devine practic cel căruia i se aduce închinare (vers. 4). El continuă astfel războiul început în cer, iar punctul principal al atacului împotriva lui Dumnezeu este Legea divină.

„În porunca a patra, Dumnezeu este descoperit ca fiind Creatorul cerurilor și al pământului și, prin aceasta, se deosebește de toți zii falși. Ziua a șaptea a fost sfințită ca zi de odihnă pentru om, fiindcă este o amintire a lucrării de creație. Ea a fost destinată să-L păstreze pentru totdeauna în mințile oamenilor pe viul Dumnezeu ca sursă a existenței și ca țintă a adorării și a închinării. Satana se luptă să-i îndepărteze pe oameni de la devotamentul față de Dumnezeu și de la ascultarea de Legea Sa; de aceea își îndreaptă eforturile îndeosebi împotriva acelei porunci care Îl prezintă pe Dumnezeu drept Creator.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 43)

Noi ne închinăm Domnului pentru că El este Creatorul cerului și al pământului, iar Sabatul zilei a șaptea este semnul calității Sale de Creator, semn care își are originea în săptămâna creației (Geneza 2:1-3). Nu este de mirare că, în atacul îndreptat împotriva autorității lui Dumnezeu, Satana se luptă să desființeze semnul principal al autorității Sale: Sabatul zilei a șaptea.

La sfârșit, Dumnezeu va avea pe pământ un popor care va rămâne neclintit și statornic în credința în El, credință manifestată prin ascultarea de poruncile Sale – de toate, inclusiv de singura care precizează că Domnul este Creatorul, singurul vrednic de închinare.

Biblia: Ioan 17 – Faptele apostolilor 2

1. Ce vârstă avea ologul de la poarta templului, denumită „Frumoasă”?

2. Ce anume i-a determinat pe marele-preot și pe saducheii să-i arunce în temniță pe apostoli?

3. Conform celor spuse de diaconul Ștefan, cine i-a vorbit lui Moise pe muntele Sinai?

4. Ce au făcut văduvele din Iope?

Istoria mântuirii, cap. 11

5. Ce răspundere trebuie să simtă părinții că apasă asupra lor?

Obiective

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să recunoască importanța Legii lui Dumnezeu și să analizeze rolul central al Sabatului în Legea lui Dumnezeu.

La nivelul sentimentelor: Să observe cum Își manifestă Dumnezeu dragostea prin Legea Sa și să se deprindă să le placă Legea Sa.

La nivel practic: Să descopere căi de a asculta de Legea Domnului, fără a aluneca în fanatism.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Sabatul din Lege

- A. Cu ce scop a dat Dumnezeu Legea?
- B. Ce loc ocupă Sabatul în Decalog?
- C. Ce legătură există între harul lui Dumnezeu și Legea Sa?

II. Sentimente: Legea este dragoste

- A. Din ce motive ar trebui să ne placă Legea lui Dumnezeu?
- B. De ce echivalează dragostea pentru Dumnezeu cu păzirea poruncilor Sale?
- C. Ce argumente avem că porunca despre Sabat exprimă dragostea lui Dumnezeu față de oameni mai mult decât toate celelalte porunci?

III. Practic: Manifestarea practică a harului

- A. De ce își dorește creștinul să asculte de Dumnezeu?
- B. De ce ar trebui să încep Sabatul la timp?
- C. De ce au ales mulți evrei și creștini mai degrabă moartea decât neascultarea de Dumnezeu?

Rezumat: Legea lui Dumnezeu este cel mai vizibil și mai concret element al religiei biblice. Cu toate acestea, este și cel mai controversat și contestat aspect al ei. Legea, în special Sabatul, constituie punctul în care a fost și va fi verificată loialitatea credincioșilor.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Daniel 7:25; Apocalipsa 14:9.

Ideea de bază: Pentru viața noastră spirituală, Legea lui Dumnezeu este ceea ce este exercițiul fizic pentru sângele nostru. Sabatul este pentru Lege ceea ce este sângele pentru corp. Legea este singura cale găsită de Dumnezeu pentru a face religia noastră reală și vie.

Mulți creștini au respins Legea. Ei confundă păzirea Legii cu legalismul. Realitatea este însă că Legea nu poate fi separată de Evanghelie. De ce?

Discuție introductivă: Mulți creștini consideră că porunca Sabatului se poate aplica oricărei zile din săptămână. Ei cred că pe Dumnezeu, fiind veșnic, nu Îl interesează o anumită zi sau argumentează că pentru ei este Sabat în fiecare zi, fiindcă trebuie să ne închinăm în fiecare zi a săptămânii.

De discutat: De ce ar fi afectat conținutul spiritual al Sabatului, dacă ar fi ținut în altă zi decât în ziua a șaptea, stabilită de Legea lui Dumnezeu?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

De ce respectăm noi poruncile lui Dumnezeu: din cauză că le considerăm înțelepte și raționale sau din convingerea că ele ne vor face mai fericiți? În opoziție cu aceste două motive, Legea însăși ne prezintă singurul motiv valabil: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău” (Exodul 20:2). Noi ar trebui să respectăm poruncile Sale ca dovadă a relației noastre personale autentice cu Dumnezeul harului, cu Dumnezeul care ne-a mântuit și care ne-a iubit, cu Dumnezeul pe care Îl iubim la rândul nostru. Le respectăm pentru că El este Dumnezeul nostru. Dacă am schimba Legea, motivul nu ar mai fi El, ci noi. Ar fi altă rațiune, rațiunea noastră. Ar însemna să-L înlocuim pe Dumnezeu cu născocirea noastră. Biblia numește aceasta idolatrie (Isaia 40:19).

Comentariu biblic

I. Decalogul – o lege a harului

(Revedeți împreună, în grupă, Geneza 2:16 și Psalmii 119:29.)

Este interesant că primul lucru pe care i l-a spus Dumnezeu omnirii (lui Adam și Evei) a fost o poruncă: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca” (Geneza 2:16). Porunca nu se referă doar la anumite îndatoriri morale sau la respectarea unor ritualuri. După cum știm, Dumnezeu a adus lumea la existență printr-o poruncă (Psalmii 33:9;

Isaia 45:12). La fel, Legea Sa nu este alcătuită exclusiv din cerințe, din ordine, din lucruri care trebuie făcute ori din interdicții. Ea este și un dar. Dumnezeu le-a dăruit oamenilor Legea Sa (Exodul 24:12; Neemia 9:13) ca ei să fie fericiți și înțelepți (Psalmii 19:8; Deuteronomul 4:5,6). Mai mult, ea este înțeleasă în Biblie ca fiind expresia harului Său. Cum spune psalmistul: „Dă-mi îndurarea Ta ca să urmez Legea Ta!” (Psalmii 119:29).

Îndurarea (sau harul) nu este incompatibilă cu Legea. Harul poate fi identificat în Lege. Prima poruncă dată de Dumnezeu oamenilor este un bun exemplu în acest sens. Este semnificativ faptul că ea amintește despre *darul* de a mânca din toți pomii: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină” (Geneza 2:16). Și conține și o interdicție, sau o poruncă, o lege care asigură viața, întrucât încălcarea ei duce la moarte. Astfel, potrivit Scripturii, legile lui Dumnezeu sunt un dar al Său pentru noi, o expresie a harului și a iubirii Sale pentru omenire.

De discutat: Legea este un dar de la Dumnezeu, o expresie a iubirii Sale pentru noi. Din ce motiv și cum ar trebui atunci să o păzim? Cum exprimă Sabatul dragostea lui Dumnezeu pentru noi? De ce declară psalmistul că Legea lui Dumnezeu este o „desfătare” (Psalmii 119:92) și de ce spune Pavel că îi „place Legea lui Dumnezeu” (Romani 7:22)? De ce este numită „desfătare” porunca despre Sabat (Isaia 58:13)?

II. Încumetarea de a schimba vremurile și Legea

(Revedeți împreună, în grupă, Daniel 7:25.)

Pasajul biblic despre crearea lumii arată că Dumnezeu a stabilit vremurile, zilele și anii (Geneza 1:14,17). Fiind Creatorul universului, doar El are prerogativa aceasta. Profetul Daniel afirmă acest adevăr când subliniază că Dumnezeu schimbă „vremurile și împrejurările” (Daniel 2:21). Însă, în viziunea sa profetică, lui Daniel i se descoperă că, pe parcursul istoriei, avea să se ridice o putere, simbolizată de un „corn mic” cu trăsături umane, care va intenționa – de fapt, „se va încumeta” – „să schimbe vremurile și legea” (Daniel 7:25). Asocierea acestor două cuvinte, „vremurile” și „legea” arată către un timp anumit, mai exact către Sabat, fiindcă el este singura poruncă din Lege care are de-a face cu timpul. Putem deduce astfel din text că intenția cornului mic avea să fie schimbarea Sabatului. Trăsăturile lui umane, un simbol al identității

lui religioase și spirituale (compară cu Daniel 7:4,13), și locul pe care îl ocupă în succesiunea împărațiilor (după Roma păgână) ne sugerează că el reprezintă papalitatea. Profeția din Daniel prezice prin urmare pretenția bisericii de a lua locul Dumnezeului Creator.

Biserica Romano-Catolică a făcut exact ce este prezis în profeție când a înlocuit Sabatul sfânt cu închinarea de duminică. Principala rațiune din spatele deciziei împăraților romani și a autorităților catolice în favoarea păzirii duminicii a fost aceea de a facilita integrarea oamenilor în Imperiul Roman. Ei se închinau soarelui și păzeau duminica, ziua soarelui. Această strategie de „evangelizare” și acest compromis au contribuit în mare măsură la succesul politic al Bisericii Romano-Catolice.

Ulterior, în eforturile lor de a justifica această schimbare, părinții bisericii au venit cu argumentul teologic că Isus a înviat duminica. Argumentul acesta nu era decât expresia vechii filosofii greci dualiste care separa lumea fizică inferioară de lumea spirituală superioară.

De discutat: Din ce cauză este Sabatul porunca cea mai atacată și de ce s-a dorit atât de mult să fie schimbată? Ce concepții greșite trădează motivele istorice și teologice pentru care s-a dorit această schimbare?

Activitate: Discutați și demontați argumentele din spatele textelor pe care le aduc mulți creștini ca dovadă a faptului că duminica trebuie să fie respectată ca zi de închinare.

III. Un semn al timpului

(Revedeți împreună, în grupă, Apocalipsa 12:17; 14:9,12.)

Cartea Apocalipsa ne înștiințează că Sabatul, supraviețuind încercării cornului mic de a-l schimba, va servi în timpul sfârșitului ca test al credincioșiei. Încă din Vechiul Testament, el a fost dat ca semn între Dumnezeu și poporul Lui, un semn vizibil că Dumnezeu Își sfințește poporul (Exodul 31:13; Ezechiel 20:12). Faptul că el se află în centrul Decalogului – locul unde era plasat sigiliul în legămintele din vechime – atestă rolul lui.

Cartea Apocalipsa întrebuițează simbolul vechitestamentar al credincioșiei față de Legea lui Dumnezeu, semnul de pe frunte și de pe mână (Deuteronomul 6:8), pentru a-i descrie pe cei care se alătură taberei dușmanilor lui Dumnezeu și care i se închină fiarei (Apocalipsa

14:9). Simbolul acesta sugerează că persoana în cauză s-a supus unei legi false, așezate în locul Legii lui Dumnezeu. Faptul că închinarea la fiară este așezată în opoziție cu închinarea la Creator (Apocalipsa 14:7) ne sugerează că aici este vorba despre Sabat, fiindcă Sabatul exprimă credința în Creator (Exodul 20:11). Versetul următor arată că sfinții „păesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12; compară cu Apocalipsa 12:17).

De discutat: Dacă întrebi un adventist de ziua a șaptea ce este Sabatul, vei primi probabil răspunsul: „Nu este duminică.” Răspunsul acesta conține un adevăr important, dar numai jumătate de adevăr. De ce?

3. APLICAȚIA

Deschide o discuție despre motivele pentru care părinții bisericii nu au vrut să păzească Sabatul zilei a șaptea. Subliniază relația dintre apariția antisemitismului și respingerea Sabatului.

Întrebări

Cum să păzim Sabatul pentru ca el să fie, într-adevăr, semnul lui Dumnezeu pentru noi?

Discutați despre următorul comentariu făcut de un rabin: Voi, adventiștii de ziua a șaptea, *păziți* Sabatul, pe când noi, evreii, îl *sărbătorim*.

4. ACTIVITATE

Demonstrează-le membrilor grupei că porunca despre Sabat este deosebită de celelalte porunci. Ajută-i să înțeleagă de ce ea va constitui ultimul test al credinței.

Sugestii

1. Povestești în grupă experiențe ale unor persoane care au fost persecutate din cauza păzirii Sabatului.

2. Gândești-vă la următoarea întrebare paradoxală: Este mai greu să păzim Sabatul într-o societate liberă decât într-o societate opresivă? De ce?